

Подай, дівчино, руку на прощання (історична)

Покуття. Записав Михайло Іванюк;
гармонізував Леопольд Яценко

Помірно
♩ = 100

Т.І
Т.ІІ
Б.І
Б.ІІ

По - дай, дів - чи - но, ру - ку на про - щан - ня, мо - же, ос - тан - ній вже раз...

Б.І
Б.ІІ

При - йшла хви - ли - на, час і - ти до бо - ю, му - шу спов - нять свя - тий на - каз.

Подай, дівчино, руку на прощання,
Може, останній вже раз...
Прийшла хвилинка, час іти до бою,
Мушу сповнять святий наказ.

Ми йшли до бою темненької ночі,
А ясні зорі нам сіяли.
Гармати били, а ми наступали,
Один по одному впадали.

Бачив я, бачив раненого друга –
Він впав на землю ще живий,
З грудей червона кров текла рікою,
Останні слова говорив.

Напишіть до батька, напишіть до неньки,
Напишіть до любої дівчини,
Що гостра куля грудь мою пробила
В бою за волю України.

Не було там батька, не було там неньки,
Не було там любої дівчини...
Його поховали вірні побратими
Під кущем червоної калини.